

Η συνωμοσιολογία ως νέα θρησκεία και η “καταγγελτική” θεοποίηση της Παγκοσμιοποίησης (Κωνσταντίνος Γρίβας, Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαΐου 11, 2020

Άποψη του υπογράφοντος, όπως αυτή έχει εκφραστεί σε άλλα κείμενα, είναι ότι η έλευση του κορωνοϊού κατέδειξε ένα ανατριχιαστικό κενό στις εξουσιαστικές δομές του Δυτικού Κόσμου. Τόσο στις εθνικές κυβερνήσεις, όσο και σε αυτές των υπερεθνικών - πολυεθνικών δομών, όπως είναι η Ε.Ε. και η περιβόητη «παγκοσμιοποίηση», η οποία αποδείχθηκε μια συλλογική αυταπάτη.

Η άποψη αυτή βρίσκεται στον αντίποδα μιας πλειάδας συνωμοσιολογικών θεωριών, οι οποίες κυριαρχούν στην κοινή γνώμη και αποδίδουν τον κορωνοϊό σε κάποιο σκοτεινό σχέδιο, οργανωμένο από δυνάμεις που κινούνται στα παρασκήνια.

Κατά την άποψη του υπογράφοντος αυτές οι αντιλήψεις αποτελούν εν πολλοίς εκδήλωση μιας σοβαρής παθολογίας του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού και συγκεκριμένα της φαντασιακής αυτοθέωσης του Νεωτερικού Ανθρώπου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΑΝΙΣΜΟ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΝΟΗΣΙΑΡΧΙΑ

Μια αρχική αιτία για αυτό το φαινόμενο είναι ότι οι άνθρωποι δεν θέλουν να νοιώθουν έρμαιο απρόσωπων δυνάμεων. Προτιμούν να πιστεύουν ότι υπάρχει κάποιος έλεγχος σε αυτά που συμβαίνουν, έστω και από σκοτεινές δυνάμεις, παρά να αποδεχθούν τη χαοτική φύση της πραγματικότητας. Οι άνθρωποι, ως κοινωνικά όντα, θέλουν να βρίσκονται σε οργανωμένες δομές όπου υπάρχει ιεραρχία.

Η φυσική αυτή τάση στον Άνθρωπο έφτασε σε παθολογικά επίπεδα στη σύγχρονη εποχή. Οι πιο σοφοί πρόγονοί μας θεωρούσαν ότι βρίσκονταν σε έναν κόσμο ο οποίος ήταν έρμαιο στα χέρια δυνάμεων που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν, πολλώ δε μάλλον να ελέγξουν. Έτσι, τις απέδιδαν σε ιδιότροπες υπερφυσικές δυνάμεις, οι οποίες λειτουργούσαν ανεξέλεγκτα και πάνω στις οποίες οι άνθρωποι δεν είχαν την παραμικρή επίδραση. Η πολιτισμική επανάσταση του Χριστιανισμού και το

ανθρωποκεντρικό μοντέλο που αυτή επέβαλε άλλαξε τα δεδομένα και έθεσε τον Άνθρωπο σε κυρίαρχη θέση μέσα στον φυσικό κόσμο. Έτσι, δημιουργήθηκε μια βάση αυτοπεποίθησης πάνω στην οποία οι άνθρωποι ξεκίνησαν τις προσπάθειές τους να ελέγξουν τον φυσικό κόσμο. Οι υπερφυσικές και «μικροθεϊκές» δυνάμεις αντικαταστάθηκαν από τον παντοδύναμο Θεό, ο οποίος ναι μεν ήταν φιλεύσπλαχνος αλλά ταυτοχρόνως σε αυτόν αποδιδόταν λοιμοί και διάφορες φυσικές καταστροφές ως τιμωρία για ενέργειες των ανθρώπων. Και έτσι όμως η αυτοπεποίθηση του Ανθρώπου ενισχύθηκε, από τη στιγμή που θεωρούσε ότι αυτά που του συνέβαιναν δεν οφείλονταν στις ιδιοτροπίες κάποιων απρόσωπων υπερφυσικών δυνάμεων αλλά στις δικές του «αμαρτίες» και λάθη, που προκαλούσαν την οργή ενός προσωποποιημένου Θεού με τον οποίο μπορούσε να επικοινωνήσει και να επηρεάσει τις αποφάσεις του. Έτσι, ενισχύθηκε η πίστη του Ανθρώπου ότι μπορούσε με τις «ορθές» ενέργειες να ελέγξει τη μοίρα του.

Με την σταδιακή πρόοδο της επιστήμης η αυτοπεποίθηση του Δυτικού Ανθρώπου ενισχυόταν ολοένα και περισσότερο και έφτασε σε τέτοια σημεία που του επέτρεψε πλέον να αμφισβητήσει και τον Θεό. Η αρχή είχε γίνει στο πλαίσιο της ίδιας της «Δυτικής Χριστιανοσύνης». Συγκεκριμένα, η προτεσταντική επανάσταση αμφισβήτησε την αυθεντία της Εκκλησίας και επέβαλε την άποψη ότι ο κάθε άνθρωπος μπορούσε να είναι ο ιερέας του εαυτού του με τη βοήθεια της Αγίας Γραφής, την οποία όφειλε να μελετάει και να ερμηνεύει. Έτσι, δημιουργήθηκαν οι βάσεις για το δεύτερο κύμα της δυτικής νοσησιαρχίας στα θρησκευτικά ζητήματα, δηλαδή της πίστης ότι η ανθρώπινη διάνοια δια της λογικής μπορούσε να δώσει απαντήσεις στα θεολογικά ζητήματα, ακολουθώντας μια πρακτική που είχε ξεκινήσει στον Δυτικό Κόσμο με τους σχολαστικούς φιλοσόφους.

Και από την στιγμή που η ανθρώπινη νόηση μπορούσε να επιλύσει ζητήματα όπως της «απόδειξης» της ύπαρξης του Θεού και του προσδιορισμού της φύσης του, θα ήταν αδιανόητο, έως και βλάσφημο, να θεωρηθεί ότι δεν μπορούσε να λύσει τα προβλήματα αυτού του κόσμου.

Έτσι, δημιουργήθηκε μια υπερβάλλουσα εμπιστοσύνη στις ικανότητες του ανθρώπινου μυαλού. Δια της εφαρμοσμένης λογικής, δηλαδή δια της επιστήμης, θεωρήθηκε ότι ο Άνθρωπος μπορούσε να ελέγξει ολοκληρωτικά τη μοίρα του. Αυτή η πίστη προκάλεσε ένα φαινόμενο άρνησης απέναντι στα φυσικά φαινόμενα, Επιπροσθέτως, το κυρίαρχο νευτώνειο επιστημολογικό παράδειγμα (paradigm) της Νεωτερικότητας, επέβαλε την αντίληψη ενός αιτιοκρατικού, ορθολογικού και «τακτοποιημένου» κόσμου, μέσα στον οποίον δεν είχαν θέση αστάθμητοι παράγοντες.

Εν παραλλήλω, άλλαξε και η κυρίαρχη στις άρχουσες τάξεις αντίληψη περί Θεού. Από τον προσωποποιημένο Θεό του Χριστιανισμού περάσαμε στον

αποστασιοποιημένο Θεό - Δημιουργό, επιστρέφοντας εν πολλοίς στο «Ακίνητο Κινούν» του Αριστοτέλη, ο οποίος δεν πολυασχολούταν με τα ανθρώπινα πράγματα. Έτσι, ενισχύθηκε η άποψη του Ανθρώπου ότι αυτός ήταν υπεύθυνος για τη μοίρα του.

Η «ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ», Η ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο «ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ» ΤΩΝ ΘΕΩΡΙΩΝ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

Τη δυτική νοησιарχία και τις αντιλήψεις περί «μακρινού» Θεού, ακολούθησε αναπόφευκτα η έλευση του Ουμανισμού και του Διαφωτισμού, που απογείωσε την αυτοπεποίθηση του Ανθρώπου και οδήγησε σε εξορία του Θεού από τα ανθρώπινα πράγματα. Αυτή η απομάκρυνση του Θεού δημιούργησε ένα φαντασιακό κενό εξουσίας, το οποίο έσπευσε να καταλάβει ο ίδιος ο νεωτερικός Άνθρωπος. Δημιουργήθηκε έτσι το κοσμοείδωλο του ανθρωποθεού, με τον τρόπο που παραστατικά περιγράφει ο Ντοστογιέφσκι στο μυθιστόρημά του «Οι Δαιμονισμένοι». Σε έναν κόσμο από τον οποίο ο Θεός είχε εξοριστεί ο Άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να τοποθετήσει τον εαυτό του στη θέση του κενού που είχε δημιουργηθεί, έτσι ώστε να αποφύγει το ενδεχόμενο να επιστρέψει στις ζοφερές ημέρες που ήταν έρμαιο δυνάμεων τις οποίες δεν μπορούσε να ελέγξει.

Από την έλευση, λοιπόν, της Νεωτερικότητας και μετά, οι άνθρωποι έχουν μάθει από γεννησιμιού τους να πιστεύουν ότι ζουν σε έναν ελεγχόμενο από τον Άνθρωπο κόσμο. Αυτή η παρανοϊκή αντίληψη αποτέλεσε τη γνωσιακή βάση πάνω στην οποία αναπτύχθηκαν διάφορες θεωρίες και αντιλήψεις σύμφωνα με τις οποίες ότι συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο οφείλεται σε ανθρώπινες δυνάμεις και έχει και κάποιο λογικό (έστω και σκοτεινό) σκοπό. Έτσι και ο κορωνοϊός θεωρήθηκε ότι δημιουργήθηκε από ανθρώπους έχοντας κάποια λογική στόχευση, όπως και στο παρελθόν διάφοροι μεγάλοι σεισμοί, υποτίθεται, ότι έγιναν από το HAARP.

Με άλλα λόγια, **ο σημερινός Άνθρωπος χρειάζεται ένα υποκατάστατο θεϊκής εξουσίας**, έστω και αν αυτή είναι σκοτεινού - δαιμονικού χαρακτήρα, η οποία θα ελέγχει τον κόσμο στο πλαίσιο μιας ορθολογικής στρατηγικής, γιατί σε αντίθετη περίπτωση δεν θα επέστρεφε καν στον κόσμο των ιδιότροπων παγανιστικών δυνάμεων των μακρινών προγόνων του αλλά σε έναν κόσμο τυφλού και απρόσωπου χάους, μέσα στον οποίον η θεμελιακή για την ύπαρξη του πίστη ότι ελέγχει τη μοίρα του θα κατάρρεε.

Έτσι, οι φόβοι πολλών για τη δημιουργία μιας «παγκόσμιας κυβέρνησης», την οποία υποτίθεται ότι εξυπηρετεί η εξαπόλυση του ιού, ενδέχεται να κρύβει μέσα της μια υποσυνείδητη, αδήλωτη και ακατανόμαστη **ελπίδα**, ακριβώς για την ύπαρξη αυτής της «παγκόσμιας κυβέρνησης». Δηλαδή μιας δύναμης που να ελέγχει τον κόσμο και

έτσι οι άνθρωποι δεν είναι στο έρμαιο μιας παγερής και εχθρικής τυχειότητας από την οποία ξεπηδούν αστάθμητοι παράγοντες, όπως είναι ο κορωνοϊός.

Οι συνωμοσιολογικές απόψεις, λοιπόν, σε σημαντικό βαθμό, αποτελούν άτυπες πλην όμως ξεκάθαρες εκδηλώσεις πίστης προς έναν θεοποιημένο Άνθρωπο. Για την ακρίβεια προς έναν δαιμονικό Άνθρωπο, ο οποίος έχει θεϊκές ικανότητες και σκοτεινές στοχοθετήσεις. **Συνακόλουθα, είναι απαράδεκτο για οποιονδήποτε δηλώνει Χριστιανός να τις αποδέχεται άκριτα.**

Όσο δε για αυτούς που έχουν απαρνηθεί τον Χριστιανισμό ή οποιαδήποτε άλλη θρησκεία στο όνομα της «Επιστήμης» και του «Ορθολογισμού», θα πρέπει να κατανοήσουν ότι υποκύπτοντας σε παρόμοιες απόψεις βυθίζονται σε μια παγανιστικού τύπου θρησκοληψία αντιμετωπίζοντας με μεταφυσικό τρόπο κάποιες ανθρώπινες δυνάμεις.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ 2.0.

Η κυριαρχία αυτών των απόψεων είναι αποκαρδιωτική. Ενώ η απαξίωση του παγκοσμιοποιημένου νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου προσφέρει μια ιστορική ευκαιρία για την επανεκκίνηση της Ιστορίας και την επαναφορά των λαών, των κοινωνιών και των πολιτών στο ιστορικό προσκήνιο, οι θεωρίες περί μιας παγκόσμιας συνωμοσίας από δυνάμεις που βρίσκονται πέραν των δυνατοτήτων μας να τις κατανοήσουμε, πολλώ δε μάλλον να τις αντιμετωπίσουμε, οδηγούν σε παραλυτική ηττοπάθεια. **Οδηγούν σε «λατρευτική δαιμονοποίηση» της «Παγκοσμιοποίησης» ακριβώς την ώρα που αυτή απογυμνώνεται από τον «θετικό» μύθο της, ταυτίζοντάς την με έναν αρνητικό μύθο.** Υπό μία έννοια, δημιουργείται μια δεύτερη γενεά ιερέων και πιστών της «Παγκοσμιοποίησης» που αγωνίζονται για τη διατήρησή της ως φαντασιακή παγκόσμια εξουσία. Από τους νεοφιλελεύθερους θεωρητικούς των «Αγορών» και της «σοφίας» των αυτοματισμών της, οι οποίοι θεωρούσαν την «Παγκοσμιοποίηση» ως το απόλυτο καλό, περνάμε στους «καταγγελτικούς αντιπαγκοσμιοποιητές», οι οποίοι της αποδίδουν απίστευτες δυνάμεις, ακόμη και τον έλεγχο φυσικών φαινομένων, όπως είναι οι επιδημίες. Αυτοί θεωρούν την «Παγκοσμιοποίηση» και τους φορείς της ως απόλυτο Κακό. **Αλλά και πάλι τη λατρεύουν.** Τη λατρεύουν δια του φόβου και δια της αποδόσεως σε αυτήν υπόσταση και διαστάσεις που την καθιστούν ανίκητη. Έχουν απομακρύνει τόσο πολύ την Παγκοσμιοποίηση και τους φορείς και εκφραστές της από τον κόσμο των «απλών ανθρώπων», δηλαδή όλων ημών, που εξ αντικειμένου την καθιστούν απρόσιτη άρα και ανίκητη.

Και η στάση αυτή, την στιγμή που βιώνουμε μια τεράστια ιστορική αλλαγή και οι

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

λαοί έχουν μια μοναδική ιστορική ευκαιρία, είναι κάτι που δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό.

(Ο Κωνσταντίνος Γρίβας είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Διδάσκει επίσης Γεωγραφία της Ασφάλειας στη Μέση Ανατολή στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.*

(Πηγή: ardin-rixi.gr)